

“Sílvia és una artista que vol una vida fàcil i tranquil·la i rep el seu càstig”

Ada Castells (Barcelona, 1968) publica en Edicions 62 la novel·la *Pura sang*, premi Sant Joan Unnim 2012.

—El títol és irònic? La família menorquina on va a parar la Sílvia, en casar-se amb l'hereu, és endogàmica i no tenen la sang prou pura.

—No, perquè un dels personatges principals, l'antagonista, sogra de la Sílvia, encara creu en la pura sang. També és una picada d'ullet a Menorca, amb els cavalls de pura sang, encara que no se'n parli. I per la malaltia que es transmet genèticament. Quan un està sa té la sang com l'ha de tenir. El títol va ser la darrera cosa. Durant molt de temps era “No s'ha de tenir por de res”, però semblava el d'un llibre d'autoajuda. També “Els gossos no riuen”, una frase de la sogra, referida a un dels nens.

—La novel·la té dues parts ben diferenciades, la de Menorca i la de Barcelona. La segona pot ser una sorpresa per al lector perquè tal com avança la trama no pensa que la Sílvia, que viu reclo-

sa i marginada a la casa familiar del seu home, sense poder fer de mare, a més d'alcoholitzada, pugui recuperar el fill i prendre les regnes de la situació.

—L'ajuda a prendre la decisió el fet de medicar-se, superar l'addicció a la beguda i creure en l'amor, en enamorar-se del jardiner.

—I sortirà del pou on s'ha enfonsat per encarar el futur amb optimisme.

—Tot i que ella, a Barcelona, arrossegui tots els seus temors de Menorca, els seus neguits. Pensa en principi que fugint a Barcelona ja n'hi haurà prou per a superar-los però no ho sap fer i s'equivoca contínuament. Déu n'hi do la claustrofòbia que pateix al seu pis de l'Eixample, tot i que ha deixat l'ambient gòtic i claustrofòbic de la casa menorquina.

—Gòtic, dieu. Per la criatura misteriosa amagada, que no se sap al principi què és, no?

—Sí. És un element de misteri clàssic, el d'un ésser amagat que no se sap si serà fantàstic o no. Però és una intriga que es resol aviat i que serà el fil conductor de la novel·la. Després la novel·la té altres misteris però ja no seran d'aquest

caire, i mai no cau en el gènere gòtic. Hi juga per acabar dient que no saps que les aparences t'enganyen fins que no t'han enganyat. El lector pot pensar en principi que llegeix una novel·la de gènere fins i tot situada en un altre temps, però a mesura que la llegeix s'adona que és una altra cosa.

—La novel·la parla de la dona com a víctima, pel fet que l'home amb qui es casa, i també la sogra, la marginen?

—No la veig com a víctima d'això. No penso que sigui una novel·la de bons i dolents. Ella és responsable, però s'equivoca quan desatén la seva naturalesa d'artista. És una artista

que vol una situació còmoda i accepta casar-se amb un hereu per tenir una vida tranquil·la quan l'artista voreja l'abisme, l'infern, i acaba víctima d'aquest error. I si els altres són tan dolents és perquè la història està explicada des del seu punt de vista. I al final el lector pot pensar fins i tot si tot no ha estat una exageració seva.

—Perquè ho són molt, de dolents, tant el marit, que fet i fet l'abandona, com la sogra, que li treu el fill.

—Sí. Però a veure.

Tant la sogra com el fill se senten decebuts d'ella perquè no fa el paper que esperen d'ella. La culpa està repartida. La sogra volia que es comportés d'una determinada manera i no ho fa. I el marit és genteta, viu supeditat a la mare. Sí, la desatén, però també és lògic si la dona pateix una crisi de maternitat i està borratxa tot el dia. No penso que siguin tan dolents, els Solivella. Però bé, cadascú pot fer la seva lectura i de fet els primers lectors l'han interpretada de maneres diferents. Fins i tot el final.

—Què teníeu entre mans a l'hora de començar-la?

—Jo volia parlar de la dificultat de viure en el món de la creació. De com se'n surt l'artista si es troba amb dificultats a la vida, sigui un fill malalt o el fet de sentir-se sol, o bé si et fan dur una vida que no vols dur. La novel·la segueix la petja de la meua novel·la anterior, *Tota la vida*, sobre l'artista Caspar David Friedrich, que va acabar boig perquè no va aconseguir arribar al buit, a Déu, un propòsit molt gros. En canvi, la Sílvia renuncia a aquesta voluntat i rep el seu càstig.

Lluís Bonada

Ada Castells va obtenir el premi Sant Joan Unnim 2012 amb la novel·la *Pura sang*, ara publicada per Edicions 62.